

пускаха весели искри. Кръчмарътъ се обърна веднага :

— Добрутро, господинъ сждия!.. Ти не чу ли нѣщо гюрултия, като спѣше?... Стана тя каквато стана тази нощ!..

— Какво има? Какво е станало?... бършейки лице рече сждията.

— Брей! Боже упаци! Убийство, господинъ сждия!.. Заклаха човѣка, и туй за туй!.. Тю-ю, лакомия човѣшка брей!..

— Кой кого е заклалъ?... Думай де!..

— Стоилъ... На Параскева непрокопсания синъ заклалъ нощесъ Къня... Разбойникъ човѣкъ, брей!.. За една нива, и за едно парче гора!.. Боже упаци! — и дребния пожълтѣлъ човѣкъ се прекръсти.

— Ха! Туй то! — възкликна сждията не много очудено, и седна. — Я направи по едно кафе и разправяй! — добави той.

— Какво да ти разправямъ, господинъ сждия, — то не е за разправяне, страхотия! — като бъркаше кафето, уплашенъ, съ тухкане почна да разказва Щерю. — Кога сте свършили завещанието, и всички се прибрали, Къню слѣзълъ преди лѣгане да притвори обора и плевнята. Какво е станало на двора — Господъ само знай.